

Եղիշե Չարենց

Աշուղ Սայաթ-Նովի նման...

Աշուղ Սայաթ-Նովի նման՝ ես երգ ու տաղ պիտի ասեմ,
Երգեմ պիտի գիշեր-ցերեկ ու սրտի խաղ պիտի ասեմ,
Եվ էն սրտին, որ իր խորքում սիրո երգեր ունի ու սեր
Ես էն սրտին դրախտային մրգերի բաղ պիտի ասեմ:

Աստղ ու նկար շորեր հագած՝ դեմս ելար երազի պես,
Էշխո՛ կրակ՝ սիրտս էրեց անհասնելի մուրազի պես,
Անուշ հոտով սիրտս լցրիր Վարդաստանի, Շիրազի պես,
Ինչ էլ ըլի էշխո, գոգալ, երգս ուրախ պիտի ասեմ:

Աշխարհը մե բաղ է, գոգալ, նստել ես դու բաղի մեջը,
Վարդ ես բացված՝ առավոտվա դրախտային շաղի մեջը,
Ժամ ես դարձել տեսքով քո սուրբ՝ Հավլաբարի թաղի մեջը
Սրտիս անուշ արտասուքին երկնային շա՛ղ պիտի ասե՛մ:

Էնքան ըլի մե-մե անգամ տեսքդ տեսնեմ՝ վարդ ես, գոգալ,
Էս փուշ կյանքում սրտիս տված անմահական զարդ ես, գոգալ,
Էնպես արա, որ քեզ չասեմ՝ դո՛ւ էլ ինձ պես մարդ ես, գոգալ,
Թե լի մնա սիրտս քեզնով՝ ափսոս ու ախ պիտի ասեմ: